

VERTROUWELIJK

VEILIGHEIDSDIENST NED. ANTILLEN

MAANDOVERZICHT No. 2 - februari 1968

No: 23

MAANDOVERZICHT No. 2 - FEBRUARI 1968

ALGEMEEN

- STROESSNER laat zich herkieszen	Blz.	2
- Panamese president in staat van beschuldiging	,,	2
- CARIFTA op stapel gezet	,,	3
- DUVALIER maakt zich geen zorgen	,,	3
- Staat van alarm in Guatemala geprolongeerd	,,	3

VENEZUELA

- De conventie van Acción Democrática	,,	5
- De kandidaat	,,	6
- FARIA dient CASTRO van repliek	,,	7

CUBA

- Geen escalatie na ESCALANTE	,,	8
- Bemiddeling van Roemenen?	,,	9
- Hoeveel olie uit Rusland?	,,	10

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

- De universiteit-affaire	,,	11
- P.R.D.-conventie	,,	12
- De P.C.D. over ESCALANTE en Budapest	,,	13
- WESSIN y WESSIN en de P.Q.D.	,,	13

COLOMBIA

- Guerilla-situatie	,,	14
---------------------	----	----

NEDERLANDSE ANTILLEN

- Geen streven naar volledige zelfstandigheid	,,	16
- Nieuw bestuur U.R.A.	,,	16
- Havenperikelen	,,	16

ALGEMEEN

STROESSNER laat zich herkieszen

De Paraguase dictator, Alfredo STROESSNER, heeft zich afgelopen maand laten herkieszen tot president in een vertoning, die voor onverbeterlijke optimisten iets weg had van het ontluiken der democratie.

Behalve STROESSNER's eigen Colorado-partij deden nog drie andere partijen mee met het spel, waarvan de regels heel limitatief door de president waren neergelegd. Toen STROESSNER zich niet kon verenigen met de keuze van enkele senaatskandidaten van een der oppositiepartijen, liet hij deze kandidaten "diskwalificeren". Uiteraard legde de getroffen partij zich bij de voorkeur van de president neer.

Toch was het feit dat verkiezingen werden gehouden, en dat een - zij het gemeulkorfde en aan banden gelegde - oppositie werd getolereerd, voor Paraguay onder STROESSNER een gebeurtenis van de eerste orde.

Panemese president in staat van beschuldiging

Verkiezingscampagnes in Panama zijn zelden ordelijk, maar ditmaal is de opwinding zo mogelijk groter dan gebruikelijk. De kansen van de oppositiekandidaat, Arnulfo ARIAS, zijn zó goed, dat de verkiezingsstrijd ontaarde in een vooruitlopen op de mogelijkheid dat er ten behoeve van de regeringskandidaat, SAMUDIO, fraude zou worden gepleegd en op de maatregelen die de aanhangers van ARIAS hiertegen zouden kunnen nemen. ARIAS verklaarde herhaaldelijk dat hij bereid en in staat zou zijn om aan het hoofd van het volk op te marcheren naar Panama City.

President ROBLES deed alles wat toelaatbaar was en kennelijk ook enkele ontoelaatbare dingen om de kandidaat van zijn keuze te steunen. Aan het eind van de maand werd door de kandidaat van de Christendemocratische partij, Dr. Antonio GONZALEZ REVILLA, bij de president van de nationale assemblée een formele aanklacht ingediend tegen ROBLES. Volgens de bepalingen van de grondwet moest de assemblée de beschuldiging onmiddellijk in behandeling nemen. Indien vast kwam te staan dat de president in zijn enthousiasme om SAMUDIO te helpen over de schreef was gegaan, dan zou hij door de assemblée kunnen worden afgezet.

CARIFTA op stapel gezet

De Ministers van Handel van de Brits-Caraïbische landen, uitgezonderd Jamaica, vergaderden in Georgetown met betrekking tot de oprichting van een vrijhandelszone in het Caraïbisch gebied. De zogenaamde Caribbean Free Trade Area, (CARIFTA) zou eind april in Trinidad op hoog niveau nog worden besproken en zou op 1 mei in werking moeten treden. Tevens zal een Caraïbische ontwikkelingsbank worden opgericht. De ministers van financiën der betrokken landen zouden op 25 en 26 maart hiertoe bij elkaar komen. Het bankproject, waarmee een beginkapitaal van 13,5 miljoen dollars gemoeid zal zijn, wordt gesteund door Groot Brittannië, Canada en de Verenigde Staten.

DUVALIER maakt zich geen zorgen

De Haitiaanse dictator liet zich door de internationale pers interviewen. Alhoewel hem de meest scherpe vragen werden gesteld, liet hij zich niet boos maken, en raakte hij geen ogenblik van zijn stuk.

Als hem wordt medegedeeld dat de Amerikaanse pers hem ervan beschuldigt een dictator te zijn, weet hij te vertellen dat hij een schepsel is van de Amerikanen, in administratief opzicht wel te verstaan.

Hij maakt zich geen zorgen over agitatie tegen zijn bewind, of deze nu uit Havanna of uit de Verenigde Staten komt, want de Haitiaanse massa is "stevig gebonden aan president DUVALIER". De "Comedians" zijn zeer te spreken over hun leider, wiens motto altijd geweest is: het beste voor de meesten. Een vraag over wijlen Johnny ABBES GARCIA, de Trujillo-beul die eerst een vluchthaven vond bij DUVALIER, en daarna bij een mislukte paleisrevolutie zou zijn gedood, bezorgt de president ook geen moeite.

DUVALIER heeft altijd bewondering gehad voor de trouw van ABBES jegens TRUJILLO, en hij heet mensen die tegenspoed ervaren altijd welkom. Overigens meent hij dat Haiti een vaderland moet zijn voor Dominicanen die in hun land niet meer terecht kunnen. ABBES was op een goede dag tot DUVALIER's grote verbazing verdwenen uit het huis dat hij hem had toegewezen. Joost mag weten waar hij nu is. Papa Doc liet er geen twijfel over bestaan dat in Haiti hij Joost is.

Staat van Alarm in Guatemala geprolongeed

De staat van alarm, die na de hernieuwde terroristische activiteiten in december en januari werd afgekondigd, werd na de oorspronkelijke termijn van dertig dagen geprolongeed, in verband met het voortduren van de terreur. Het

scheen niet in de bedoeling van de links-extremisten te liggen de guerilla nieuw leven in te blazen. In plaats daarvan worden incidentele acties in Guatemala City en andere steden ondernomen, om paniek te veroorzaken en zodoende de handhaving van de openbare orde onmogelijk te maken. De gelijktijdige misdaden aan de extreme rechterzijde schijnen de situatie voor de regering van president MENDEZ MONTENEGRO weer buitengewoon precair te maken.

VENEZUELA

De conventie van Accion Democrática

Ondanks de pogingen van ex-president Rómulo BETANCOURT, om de conventie van Acción Democrática tot een unanieme keuze van haar kandidaat voor het presidentschap te bewegen, werd het nationale overleg van de partij gekenmerkt door ernstige meningsverschillen, die tot een verdere verzwakking van A.D. kunnen leiden.

BETANCOURT had een belangrijke, zelfs doorslaggevende rol gespeeld in de campagne om Luis Beltrán PRIETO FIGUEROA de pas naar de kandidatuur af te snijden. De ex-president, die nog altijd onbetwistbaar de teugels in handen houdt, heeft het risico van een verkiezingsnederlaag blijkbaar willen aanvaarden om te vermijden dat PRIETO, en vooral Jesus Angel PAZ GALARRAGA, de man achter PRIETO, de macht in de partij zouden verwerven.

Terwijl BETANCOURT aanvankelijk een compromis-kandidaat zou kunnen hebben gepousseerd (Carlos Andrés PEREZ of Reinaldo Leandro MORA), liet de volledige breuk met PRIETO hiertoe geen mogelijkheid meer. Zolang er nog kans was op een entente met de M.E.P.-groep, had men van BARRIOS kunnen verlangen dat hij het partijbelang zou laten prevaleren boven zijn persoonlijke ambities. Na de breuk moest de partij BARRIOS wel kandidaat stellen. BETANCOURT meende/^{bovendien} dat de omstandigheden eisten dat deze kandidaatstelling ook unaniem zou zijn.

PEREZ en MORA accepteerden dit, maar twee andere mededingers deden het niet. Luis Augusto DUBUC, voormalig minister van Binnenlandse Zaken, en voorzitter van het congres, was niet van zins zijn aanspraken op de kandidatuur zonder strijd op te geven. Eligio ANZOLA ANZOLA, de Venezolaanse ambassadeur in Spanje, die verleden jaar werd teruggeroepen om te bemiddelen in het conflict tussen BARRIOS en PRIETO, had zich eveneens kandidaat gesteld, en verzette zich tegen de keuze van BARRIOS, niet - volgens hem - omdat hij persoonlijk iets tegen de kandidaat had, maar omdat hij de rol die BARRIOS als secretaris-generaal van de partij had gespeeld, afkeurde.

Nadat MORA zich had teruggetrokken, hevelde ANZOLA de stemmen waarop hij kon rekenen over op DUBUC, en verliet hij uit protest de vergadering. Naderhand verklaarde hij dat de partij een "nieuw gezicht" nodig had en dat de strijd met PRIETO grote afbreuk had gedaan aan het imago van BARRIOS.

DUBUC hield tot het bittere einde stand en toonde zich na afloop eveneens erg verbitterd. Zijn verkiezing tot politiek secretaris van de partij was nauwelijks

een pleister op de wonde. Carlos Andres PEREZ werd beloond met de verkiezing tot secretaris-generaal. Daarom en mede ook door zijn correcte optreden tijdens het congres meenden velen - zij het wat voorbarig - dat hij een heel goede kans maakte om de kandidatuur in 1973 te veroveren. Tenzij de grondwetswijziging, die door JÓvito VILLALBA van de U.R.D. wordt nagestreefd doorgang vindt, zal echter BETANCOURT zelf in 1973 herkiesbaar zijn, en vooral als A.D. de verkiezingen ditmaal verliest, zal de oude "conejo de Petare" waarschijnlijk zelf graag weer in het strijdperk treden.

De kandidaat

De controverse over het ontslag van funktionarissen die Acción Democrática de rug toekeerden om zich aan te sluiten bij de M.E.P. van Luis Beltran PRIETO, ontlokte aan Gonzalo BARRIOS de opmerking dat de afvalligen "eerst echtscheiding" wensten, "en nu ook nog alimentatie".

De kandidaat van A.D. is bekend, en wordt door zijn tegenstanders gevreesd om zijn scherpe pen en zijn vaak nog scherper radde tong. Hij is een doorgewinterde politicus, die met BETANCOURT, LEONI, DUBUC en anderen aan de wieg heeft gestaan van Acción Democrática. Hij is 65 jaar oud en heeft al dertig jaar lang midden in het ontstuimige politieke leven van Venezuela gestaan. Vanzelfsprekend is hij behalve gezagsdrager ook banneling en gevangene geweest, zodat op zijn geloofsbrieven niets aan te merken valt.

BARRIOS studeerde rechten en heeft zich toegelegd op de humaniora. Hij wordt beschouwd als de leider van A.D.-intellectuelen, de z.g. "groep van Parijs". Zo hij niet het prototype is van de Latijns Amerikaanse academicus, zoals Salvador de Madariaga die beschrijft, dan zou hij zich ongetwijfeld geveid voelen als zodanig beschouwd te worden. Wat BARRIOS van dit prototype onderscheidt, is het stempel van pragmatisme dat door BETANCOURT op Acción Democrática en al haar leiders is gelegd.

De verwezenlijking van vele, destijds voor Venezuela revolutionaire punten van het oorspronkelijk partijprogramma van Acción Democrática, heeft BARRIOS een behoudende figuur gemaakt, die nu mét zijn partij in het centrum staat van het politieke spectrum van zijn land. De hervormingen die hij voorstaat, dienen voort te vloeien uit wat in principe al is vastgelegd.

Deze principes zijn niet oud in Venezuela, en de hervormingen die reeds hebben plaats gevonden, zijn tastbaar.

Daarom mag zeker nog niet voetstoots worden aangenomen dat A.D. met BARRIOS in de komende verkiezingen kansloos is, ondanks het uittreden van PRIETO, en on-

danks de gestadige groei van COPEI. Toch zal BARRIOS in ieder geval een harde dobber hebben. De strijd tussen A.D. en M.E.P. om de loyaliteit van het kader is nog niet uitgewoed en aangezien BARRIOS door zijn geringe populariteit, vooral op de partijorganisatie zal moeten vertrouwen, is hij erg kwetsbaar.

FARIA dient CASTRO van repliek

In een artikel dat gepubliceerd werd in "El Nacional" en in een vraaggesprek met Ferenc VARNAI voor het partijblad "Nepszabadsag" van de CP-Hongarije, zette de secretaris-generaal van de CP-Venezuela, Jesus FARIA, het standpunt van zijn partij omtrent de ideeën van Fidel CASTRO uiteen, en gaf hij een evaluatie van de huidige toestand in Venezuela.

FARIA zag veel heil in de volksfronttaktiek die zijn partij nu toepast en meende dat de Venezolaanse communisten zelfs een niet-linkse kandidaat voor het presidentschap diende te steunen, mits deze streefde naar herstel van de democratische vrijheden, algemene amnestie en legalisatie van de linkse partijen inclusief de C.P.V.

Hij bevestigde dat de C.P.V. volkomen achter de consultatieve bijeenkomst in Budapest stond en zei dat zijn partij hoopte dat deze bijeenkomst "nóg weer een overwinning zou zijn voor de communisten die ijveren voor eenheid tegen de agressie van het imperialisme!"

Alhoewel hij de stellige verzekering kon geven dat zijn partij steeds solidair zal blijven met de Cubaanse revolutie, had hij weinig goeds te vertellen over de Cubanen die met hun kritiek de C.P.V. trachten te versnipperen. Raak was zijn vraag of, als het - zoals CASTRO meent - verkeerd is om een guerillabeweging vanuit de stad te dirigeren, het niet volkomen belachelijk is de guerillabeweging van een ander land vanuit Havanna te willen dirigeren.

FARIA noemde de voorstanders van de gewapende weg in Venezuela "ultralinks", en meende dat zij door het negeren van de houding van de massa, de ene fout na de andere maken. "Met de dag worden zij verder geïsoleerd", aldus de C.P.V.-secretaris, die categorisch ontkende dat zijn eigen partij niet zo lang geleden even hard meedeed aan het maken van dezelfde fouten. "Noch op het derde congres van de partij, noch in daaropvolgende bijeenkomsten van het centraal comité werd de guerillastrijd beschouwd als de belangrijkste vorm van strijd

in Venezuela", zei FARIA. Het sleutelwoord "belangrijkste" verandert de nederlaag die de partij leed bij haar guerilla-excursie in een kleine teleurstelling, die - gezien de fantastische positie waarin de C.P.V. zich nu kennelijk zou moeten bevinden - nauwelijks een naam mag hebben.

CUBA

Geen escalatie na ESCALANTE

Anibal ESCALANTE werd veroordeeld tot vijftien jaar gevangenisstraf. Vier en dertig andere leden van de "microfactie" ontvingen lichtere straffen variërende van twaalf jaar gevangenisstraf tot twee jaar huisarrest. Alhoewel er in Cuba vanzelfsprekend nog werd nagekaart over de zondigheid van de onverlaten, zag het er niet naar uit dat de zuivering het voorspel was van meer beroeringen in de partij, of van een breuk met de Sowjet-Unie.

Zowel de Cubanen als de Russen schijnen de schismatische aspecten van de zuivering te willen negeren. Terwijl de C.P.-Cuba door deze zuivering duidelijk heeft laten blijken dat zij bemoeizucht van andere partijen in haar zaken niet zal tolereren, heeft zij in haar officiële conclusie over de ESCALANTE-affaire de scherpe anti-Sowjet implicaties getemperd.

De leden van de microfactie bleken geen "echte" vrienden van de Sowjet-Unie te zijn. Zij hadden zich slechts als zodanig voorgedaan om een wig te drijven tussen de Sowjet-Unie en Cuba. ESCALANTE's bewering als zou de CP-Cuba anti-Sowjet zijn, was een volkomen verkeerde voorstelling van zaken. De microfactie wilde misbruik maken van de meningsverschillen tussen Moskou en Havanna omtrent de wijze waarop het gemeenschappelijke doel het beste kan worden nagestreefd. Maar nimmer zullen deze meningsverschillen in Havanna anti-Sowjet gevoelens kunnen opwekken. Deze conclusie van de Cubanen kan worden beschouwd als een compressie op het blauwe oog dat ze de Rus zelf hebben geslagen. De conclusie suggereerde overigens niet de schrik van een ondergeschikte die meent te verte zijn gegaan, maar de grootmoedigheid van een gelijke, die zijn partner geen trap na geeft.

De Sowjets van hun kant hebben alles met een bewonderenswaardige uiterlijke kalmte geslikt, zelfs de vernederende uitleg, dat het allemaal niet zo kwaad bedoeld was.

Bemiddeling van Roemenen?

Emil BODNARAS, lid van het presidium van het centraal comité van de CP-Roemenië, bracht een tiendaags bezoek aan Havana, waar hij besprekingen voerde met Cubaanse leiders. Alhoewel omtrent de aard van de besprekingen officieel niets werd gepubliceerd, werd algemeen aangenomen dat de Roemeen in Havana een bemiddelingstaak had. Zijn aankomst kort na de zuivering en het feit dat er van het bezoek in Cuba helemaal geen ophef werd gemaakt, waren suggestief.

Een vertegenwoordiger van de CP-Roemenië zou voorts beter dan wie ook kunnen trachten vrede te stichten tussen Moskou en Havana. De onafhankelijke positie van de CP-Roemenië geeft haar entrée in Cuba en geeft haar het recht om de Cubanen aan te raden de zaak niet op de spits te drijven.

Volgens de A.F.P.-correspondent, Michel TOURGUY, was men in Havana zeer te spreken over het redactionele artikel in Prawda, waarin gesteld werd dat de Verenigde Staten de voornaamste vijand zijn van het "socialisme" en dat het wereldsocialisme niet vanuit één centraal punt kan worden gedirigeerd. Men zou uit dit artikel de conclusie hebben getrokken dat de C.P.S.U. eieren voor haar geld heeft gekozen. Indien dit het nieuwe standpunt van de Sowjet-Unie is, dan zou volgens TOURGUY kunnen worden verwacht dat de C.P.-Cuba deel zal nemen aan een wereldconferentie van communistische partijen, die door de consultatieve bijeenkomst in Boedapest moest worden voorbereid. De besprekingen met de Roemenen zouden hieraan mede debet zijn.

In de Cubaanse pers was de enige melding die van het bezoek gemaakt werd, een korte mededeling van Prensa Latina dat Armando HART en Raul ROA op 17 februari afscheid hadden genomen van BODNARAS, maar uit een bericht van het Roemeense nieuwsagentschap Agerpress, bleek dat de topleiding van Cuba was komen opdagen op het diner dat door de Roemenen ter ere van de C.P.-Cuba werd gegeven. De lijst van aanwezigen was indrukwekkend: Fidel, Raul, DORTICOS, Sergio DELVALLE, Armando HART, Raul ROA en Osmani CIENFUEGOS. Kennelijk heeft men in Cuba aan het bezoek een waarde gehecht die men naar buiten niet heeft willen laten blijken.

Vaak betekent het negeren door de officiële pers een geringschatting van de bezoeker, maar in dit geval lijkt het redelijk te spreken van discretie en de verklaring hiervoor te zoeken in de grote belangen die gemoeid waren bij een goed verloop van de besprekingen.

Hoeveel olie uit Rusland?

De Cubaanse revolutie werd herdacht zonder rijdend materieel, omdat brandstof moet worden bespaard. Olie is op de bon, en zelfs de voorraden van de strijdkrachten moesten worden aangesproken. CASTRO zei in zijn herdenkingsrede, dat de Sowjet-Unie "veel moeite heeft gedaan om Cuba van het nodige te voorzien. Maar "kennelijk zijn de mogelijkheden van dat land om tegemoet te komen aan onze groeiende behoefte, gelimiteerd". De Cubaanse premier heeft het echter bij dit denigrerend sarcasme gelaten. Blijkbaar achtte hij het niet raadzaam de Sowjets openlijk ervan te beschuldigen Cuba olie te onthouden uit represaille voor de door Moskou afgekeurde Cubaanse politiek van guerilla-export. De Russen hebben op hun beurt indrukwekkende getallen gepubliceerd, waaruit bleek dat Cuba een van de grootste afnemers is geworden van Russische olie, en dat de Sowjets op geen enkele wijze tekort geschoten zijn in hun verplichtingen aan Cuba.

Dat de Cubanen niettemin menen dat Rusland veel meer kán doen als het wil, blijkt evenwel uit de zachte wenk die zij de Russen gaven door een tweetal artikelen, resp. uit Izwestia en Prawda, af te drukken in Granma. Het eerste artikel, dat de titel droeg: "300 miljoen ton het doel van petroleumwerkers", was een interview met de Sowjet minister SHASHIN, waarin de groei van de Russische petroleumindustrie werd bezongen. Het tweede was een artikel van gelijke strekking, getiteld, "De oliestroom neemt toe". Granma vond commentaar kennelijk overbodig.

Tevens hebben de Cubanen laten weten dat zij tot offers bereid zijn. In "El Militante Comunista" van februari, werd de betekenis van de naam "jaar van de heroische guerilla", die aan 1968 gegeven is, verklaard. Hierbij werd de nadruk gelegd op discipline en soberheid. Het rantsoeneren van brandstof moet niet alleen gezien worden als een maatregel die de economie van het land ten goede zal komen. Het heeft politiek gezien, ook een grote opvoedkundige waarde. Als men het artikel moet geloven - en de bron ervan is niemand minder dan Fidel - dan zijn de Russen door Cuba niet meer olie te verstrekken, bezig de zaak van de gewapende weg in Latijns Amerika te dienen.

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

De universiteit-affaire

Afgelopen maand kwam het in Santo Domingo tot een treffen tussen politie en studenten, toen een poging van de studenten om een demonstratie te houden voor het paleis van de president in de kiem werd gesmoord. De universiteitsraad had vergunning aangevraagd om een demonstratie te houden als pleidooi voor verhoging van het budget. De politie vreesde dat de betoging uit de hand zou lopen en verleende de vergunning niet, waarop de raad besloot de demonstratie af te lasten.

De Federatie van Dominikaanse Studenten legde zich evenwel niet neer bij deze beslissing, en een groot aantal studenten en docenten besloot op 13 februari in de universiteit te overnachten, om op de 14e in de vroege ochtend naar het paleis te marcheren. De universiteitsgronden werden door de politie met behulp van eenheden van de strijdkrachten omsingeld, waarbij zelfs tanks werden ingeschakeld. De bedoeling was kennelijk om de studenten zodanig te intimideren, dat er niets zou gebeuren. Toch kwam het nog tot relletjes, waarbij één dode viel en vier personen werden gewond. De universiteit werd hierop door de strijdkrachten bezet en een week lang werd naarstig gezocht naar verborgen wapens en ammunitie.

De buit was niet groot, maar toch voldoende om door de regering te worden gebruikt als bevestiging van haar vermoedens.

Vanzelfsprekend veroorzaakte de ingreep grote beroering in het land. De secretaris-generaal van de P.R.D., José Francisco PEÑA GOMEZ, meende dat de actie tegen de universiteit genomen was om relletjes te voorkomen wanneer kolonel Francisco CAAMAÑO DEÑO tot deserteur werd verklaard. De P.C.D. was er zeker van dat de wapens en de ammunitie die zogenaamd gevonden waren, door de strijdkrachten zelf ter plaatse waren gedeponneerd. Verscheidene burgemeesters en gemeenteraadsleden van Dominikaanse steden werden volgens bewering van de P.R.D. gearresteerd in verband met de actie tegen de universiteit. Wat het verband zou moeten zijn geweest, werd niet duidelijk, de regering ontkende iets van dergelijke arrestaties af te weten, maar hoe dan ook, uit protest ging het overwegend uit P.R.D.-istas bestaande korps gemeentelijke ambtenaren en werklieden in Santo Domingo in staking. Na enkele dagen werd door de stakingsleiders medegedeeld dat de gearresteerde burgemeesters waren vrijgelaten, en zodoende kon de staking weer worden opgeheven.

De regering was voldaan over de gang van zaken, aangezien zij er van overtuigd was dat, al waren er enkele slachtoffers te betreuren, zij iets veel ergers had weten te voorkomen. CAAMAÑO werd niet tot deserteur verklaard, de aftredende rector van de universiteit was zeer te spreken over het gematigd optreden van de soldaten, en BALAGUER liet weten dat het al dan niet verhogen van het budget van de universiteit afhankelijk was van de uitslag van een bereids ingesteld accountantsonderzoek, en het beschikbaar zijn van fondsen. Santo Domingo kan weer overgaan tot tot de (wan)orde van de dag.

P.R.D.-conventie

Eind afgelopen maand werd tenslotte de vijfde nationale conventie van de Partido Revolucionario Dominicano in Santo Domingo gehouden. De drie belangrijkste punten waren het al of niet deelnemen aan de komende gemeenteraadsverkiezingen, de selectie van een nieuw bestuur, en wat te doen met de "these" van Juan BOSCH betreffende de z.g. volksdictatuur.

De conventie besloot vrijwel met algemene stemmen dat de P.R.D. niet moet deelnemen aan de verkiezingen. Alhoewel hij uitdrukkelijk had verklaard geen leidende functie meer te willen aanvaarden, werd José Francisco PEÑA GOMEZ herkozen tot secretaris-generaal. Juan BOSCH werd herkozen als "politiek adviseur". Jottin CURY werd gekozen tot voorzitter van het politiek comité. Verder besloot de conventie de these van Juan BOSCH betreffende de volksdictatuur voorlopig nog maar te blijven bestuderen!

Eén ding is duidelijk: de gematigden zijn helemaal niet aan bod gekomen. De beslissing om niet aan de verkiezingen deel te nemen omdat de partij toch geen eerlijke kans zou krijgen, houdt voor de P.R.D. en het land een groot gevaar in. De P.R.D. zal nu bij verstek alle posten verliezen, die het nog bezat. Het tafelen van de these van BOSCH was inconsequent; immers, als de partij niet door middel van verkiezingen zal trachten aan de macht te komen, hoe dan wel? Men kan zich moeilijk voorstellen dat het de bedoeling is om ^{van} de partijgenoten te verwachten dat zij machteloos blijven toezien dat het land door anderen wordt geregeerd.

De P.R.D. beweert reeds dat het regiem van BALAGUER op allerlei manieren haar leden terroriseert. Dit wordt door de regering ontkend. De waarheid ligt - zoals zo vaak - in het midden. De P.R.D. zoekt opzet in de onmacht van de rege-

ring om het klimaat van gewelddadigheid dat in het land nog immer heerst, tegen te gaan. Overigens komt het in de P.R.D.-kraam te pas om martelaar te spelen. Anderzijds is het ook wel zo dat de autoriteiten zwaarder tillen aan geweldpleging tegen personen die de regering welgezind zijn, dan aan de aanslagen op tegenstanders van het bewind. Tenslotte vallen volgens de P.R.D. razzia's van de politie, waarbij al dan niet wapens worden ontdekt, ook onder terreur.

De beslissing van de conventie kan betekenen dat de P.R.D., wier positie reeds geruime tijd aan het extremisme grensde, deze grens overschrijden zal. Als de regering van BALAGUER tot deze conclusie komt, en ernaar besluit te handelen, dan is voor de P.R.D. het "point of no return" helaas bereikt.

De P.C.D. over ESCALANTE en Budapest

De Partido Comunista Dominicano (hard line) nam kennis van de bewering van Raul CASTRO dat twee van haar leden besprekingen zouden hebben gevoerd met de Cubaanse microfactie van Aníbal ESCALANTE, maakte bekend dat zij van dergelijke besprekingen niet op de hoogte was, en dat zij zich volkomen distancieerde van de vermeende verstandhouding tussen deze twee personen en ESCALANTE. De partij herhaalde haar instemming met de ideeën die op de O.L.A.S.-conferentie waren bekrachtigd en definieerde haar positie ten aanzien van nationale en internationale aangelegenheden als zijnde in overeenstemming met die van Cuba, Vietnam, Korea, Guatemala en Haiti.

In een andere bekendmaking, lichtte de partij haar deelname aan de consultatieve conferentie van Budapest toe. Het was duidelijk, aldus de P.C.D., dat de eenheid in de internationale communistische beweging niet kan worden verkregen op basis van de verklaring van 81 partijen in 1960. De P.C.D. ging naar Budapest om de mérites van haar onafhankelijke internationale lijn te bepleiten. In geen geval zou de P.C.D. de "gebruikelijke" onvoorwaardelijke steun geven aan "een partij die de baas tracht te spelen over de andere".

WESSIN Y WESSIN en de P.Q.D.

De beroeps anti-communist, Elias WESSIN y WESSIN, die alhoewel benoemd tot plaatsvervangend ambassadeur van de Dominikaanse Republiek bij de Verenigde Naties, nog steeds in Miami verblijft, werd afgelopen maand door de Partido Quisqueyano Democrático gekozen tot voorzitter en kandidaat voor het presidentschap in 1970.

- 14 -

De partijvergadering besloot tevens de terugkeer van WESSIN naar de Dominikaanse Republiek officieel te entameren.

De P.Q.D. is nog altijd een vrij amorfe organisatie, waarin zich een aantal ontevredenen, opportunisten en blijkbaar ook enkele bonafide conservatieven hebben verenigd met wat vage politieke doelstellingen en één zeer specifiek negatief doel. De partij is anti-communistisch en "communistisch" is naar haar begrippen een veelomvattend predicaat. De partij is ook anti wat niet voldoende anti-communistisch is.

Het is deze fanatieke instelling, die het aannemelijk maakt dat de P.Q.D.-istas gauw geneigd zullen zijn het doel de middelen te laten heiligen. De aanhang van de P.Q.D. is uiteraard niet groot, maar er is geld beschikbaar en WESSIN y WESSIN heeft nog "zijn mensen" in de strijdkrachten. Vroeg of laat zal de P.Q.D. de tijd rijp achten om een greep naar de macht te doen. Voorlopig is de partij de democratie zeer toegewijd.

COLOMBIA

Guerilla-situatie

De opperbevelhebber van de Colombiaanse strijdkrachten, Generaal majoor Alfonso MEJIA VALENZUELA, verklaarde afgelopen maand dat de guerilla's in dat land thans het initiatief kwijt zijn en door het leger vrijwel in bedwang worden gehouden. Terwijl hij niet kon voorspellen hoe lang het nog zou duren voordat de guerilla volkomen opgerold is, en zelfs meende dat een totale overwinning van de regeringstroepen onder de heersende sociale en economische omstandigheden in het land wellicht theoretisch onmogelijk is, was MEJIA wel ervan overtuigd dat de guerilla's vrijwel geen bewegingsvrijheid meer hadden, en geen enkel gevaar voor het land betekenden. Het enige guerillafront, waarover hij - alhoewel hij er zich niet bezorgd over maakte - niets positiefs kon zeggen, was dat in het Noordwesten, aan de bovenloop van de rivier Sinu. Dit was een nieuw front, geopend door guerilla's van de op China georiënteerde "marxistisch leninistische" partij van Colombia, die onder de naam Ejército de Liberación Popular, (E.L.P.) in het strijdperk zijn getreden.

Om het guerillaprobleem volkomen op te lossen, was volgens MEJIA uitbouw van het z.g. pacificatieprogramma van de regering noodzakelijk. Reeds was het echter zo dat de Colombiaanse boeren vertrouwen hadden in de oprechtheid van de regering in haar streven om de toestanden in het land te verbeteren.

- 15 -

Eenzelfde geluid kwam van een voormalige guerillaleider, Tulio BAYER, die door het leger werd gegrepen, maar in november 1963 weer op vrije voeten werd gesteld. BAYER die twee maanden in Parijs verbleef, deelde aan een correspondent van "Le Figaro" mede, dat de guerillabeweging in Colombia om verschillende redenen tot mislukken gedoemd was. In de eerste plaats was er thans in Colombia geen dictatuur. President LLERAS RESTREPO geniet op dit moment een grotere populariteit dan toen hij zijn ambt aanvaardde. Het leger is goed uitgerust, goed getraind, en heeft een hoge moraal. De Colombiaanse soldaat is volgens BAYER ervan overtuigd dat hij de vrijheid van zijn land, zijn familie en zijn godsdienst verdedigt, en hij heeft eerbied voor zijn officieren. BAYER meende dat de groep van Fabio VASQUEZ (E.L.N.), die in Santander, in de omgeving van Bucaramanga opereert, volkomen omsingeld is, en het niet lang meer zal kunnen uithouden. De ex-guerillero had kritiek zowel op O.L.A.S. als op de orthodoxe communisten. Enerzijds vond hij de O.L.A.S.-groep onverantwoordelijk, omdat zij op de heldenmoed van de guerillero een enorme wissel trekt, terwijl haar organisatie belabberd is. De orthodoxe communisten verweet hij hun opportunisme. Zij zijn op dit moment in feite niet "pseudo-revolutionairen", maar niets minder dan "contra-revolutionairen", en zij dragen de grootste verantwoordelijkheid voor het falen van Ché GUEVARA in Bolivia, aldus BAYER.

Geen streven naar volledige zelfstandigheid

De aftredende premier van de Nederlandse Antillen herhaalde in vraaggesprekken met journalisten van Nederlandse dagbladen, het standpunt dat de Antilliaanse regering tot nu toe steeds heeft ingenomen ten aanzien van de vraag, of de uiteindelijke status van de Nederlandse Antillen die van volledige politieke onafhankelijkheid zou moeten zijn.

De heer JONCKHEER signaleerde de tendens tot het vormen van miniatuur staten en stelde dat de Nederlandse Antillen "onverhoopt" te zijner tijd ook "die kant op gedreven" zouden kunnen worden. Hij verklaarde dat de bestuurders van de Nederlandse Antillen alsdan wel zullen moeten oppassen voor een economische kolonisering door weer andere landen. Ten aanzien van de groei van het Amerikaanse toerisme in het land, stelde de scheidende premier dat industrialisatie voor de toekomst toch van het grootste belang blijft, willen de Antillen niet het gevaar lopen van de ene "one-crop" economie te vervallen in de andere.

Nieuw bestuur U.R.A.

De jonge Christendemocratische U.R.A. op Curaçao die in de trant van D-66 is georganiseerd, koos afgelopen maand haar derde voorzitter in de ruim twee jaren van haar bestaan. Oprichter/voorzitter JESURUN trad af toen hij gekozen werd tot eilandsraadslid. Van het overgangsbestuur dat het vorig jaar werd gekozen, was R.F. SURIEL voorzitter. Deze werd nu vervangen door W. Th. ROZIER. Secretaris-generaal en penningsmeester van het nieuwe bestuur zijn respectievelijk W.S. LOURENS en M.E. WALLÉ.

Havenperikelen II

De chef établissement van de K.N.S.M., A.G. SOMSEN, in een A.H.U.-pamflet SAMSON genoemd, wordt in hetzelfde pamflet beschreven als "een man zonder geweten en zonder God". SAMSON en Dimas hebben het samen begrepen op de voorlieden. Dit is de conclusie die het bestuur van de A.H.U. trekt uit de zaak "Hansen" die door de rechter werd verwezen naar de arbitragecommissie (zie M.O.-januari 1968). De A.H.U. wijst er met enige voldoening op dat de heren GROENIER en LAMPERS (die door CODETT destijds werden mishandeld) niet langer op Curaçao zijn. Het bewuste pamflet stelt dat ook SOMSEN weg moet, maar deelt niet mede of hij wellicht ook op de nominatie staat voor het ondergaan van een kaakfractuur.

Op de eerdergenoemde arbitragecommissie heeft de A.H.U. het overigens niet begrepen. Nadat de vordering van de bond inzake het inschakelen door de S.V.C. van vorkheftrucks van het transportbedrijf A.T.O. door de arbitragecommissie niet ontvankelijk werd verklaard, deelde de bond mede geen vertrouwen in de commissie meer te hebben. Toch ging de bond ermee akkoord dat zijn klacht met betrekking tot de uitkering van het saldo van het Welvaartsfonds door de commissie zou worden behandeld. De voorzitter van de commissie, Mr. P.C. BEETSTRA, gaf namelijk de heren NITA en GODETT in overweging hun klacht in te trekken, liever dan haar in handen te laten van een lichaam waarin men geen vertrouwen stelde.

Tijdens de behandeling van de klacht bleken de leden van de arbitragecommissie op hun beurt weer weinig begrip te hebben voor het standpunt van de A.H.U. Sedert 1 augustus 1965 stortte de S.V.C. per arbeider per gewerkt uur vijf cent in het z.g. Welvaartsfonds. Volgens de C.A.O. van dezelfde datum zou de S.V.C. per arbeider per gewerkt uur acht cent reserveren voor het pensioenfonds. Op 1 oktober 1967 trad de pensioenregeling in werking, en sinds die datum heeft de S.V.C. in plaats van acht cent, dertien cent in het pensioenfonds gestort. In het Welvaartsfonds was inmiddels een bedrag van F. 211.000,- gestort, maar de S.V.C. was met de stortingen opgehouden toen de pensioenregeling in werking trad, en wenste de saldi der arbeiders in het Welvaartsfonds in bewaring te houden om deze uit te keren wanneer arbeiders de dienst - al dan niet bij het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd - verlaten.

De A.H.U. wenste evenwel onmiddellijke uitkering van de saldi, ook als dit zou betekenen dat de S.V.C. zich voortaan zou houden aan de pensioenstorting die bij de C.A.O. is vastgelegd, t.w. acht cent per arbeider per gewerkt uur. De bond noemde het optreden van de S.V.C. eigenmachtig. Het Welvaartsfonds werd niet bij C.A.O. vastgelegd en de A.H.U. heeft het reglement dat de S.V.C. voor dit fonds heeft vastgesteld, niet getekend.

De uitspraak van de arbitragecommissie was tegen het einde van de maand nog niet bekend.